

ע"פ 41679/11/17 - ועדה מקומית לתכנון ובנייה גליל מרכזי עכו נגד מוכיד סח'ניני

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"א 41679-11-17 נ' סח'ניני
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופט נאסר ג'השאן
המערכת
נגד
המשיב
מוכיד סח'ניני
ועדה מקומית לתכנון ובנייה גליל מרכזי עכו

פסק דין

1. לפניי ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בעכו (כב' השופט ויליאם חאמד) בתיק תו"ב 49809-10-14 מיום 03.10.2017.

2. ביום 24.12.2015 הרשיע בית משפט קמא את המשיב, עפ"י הודאתו, בביצוע העבירות שלהלן: שימוש ללא היתר בנייה, בניגוד לסעיף 204 (א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק התכנון והבניה**") ובעבירה נוספת שעניינה אי קיום צו בית משפט בניגוד לסעיף 210 לחוק התכנון והבניה בכך שהמשיב. באשר לעבירת אי קיום צו שיפוטי, עסקינן באי קיום צו הריסה שיפוטי שניתן ביום 2.12.08 בתיק מס' 9206-10-08, אשר הורה למשיב להרוס מבנה חקלאי המשמש כדיר צאן ושטחו הוא 195 מ"ר שנבנה על חלקה 11 גוש 18534 מאדמות ג'דידה-מכר (להלן: "**המבנה**"), ובהמשך שימוש ללא היתר במבנה, כדיר צאן. עפ"י צו ההריסה נצטווה המשיב להרוס את המבנה עד ליום 1.6.2009, אולם כפי שעולה מעובדות כתב האישום שהוגש לבית משפט קמא במסגרת התיק מושא ערעור זה, עד ליום הגשת כתב האישום, לא קיים המשיב אחר הצו.

3. בגזר הדין עמד בית משפט קמא על חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, אשר פוגעות בשלטון החוק ובמערך התכנוני, במיוחד כאשר המשיב ביצע את העבירות הנמשכות במשך פרק זמן ניכר של מספר רבות. לאור זאת קבע בית משפט קמא מתחם ענישה אשר "**כולל מאסר על תנאי, קנס כספי בסך של 10,000 ₪ עד 30,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית**". בקביעת העונש המתאים למשיב בתוך מתחם העונש, התחשב בית משפט קמא בהודאת המשיב טרם החלה פרשת התביעה, העובדה כי עבודות הבניה לא הוכשרו לפי היתר והם לא הוסרו בשל אי קבלת היתר, בנסיבותיו של המשיב

והניסיונות שנקט על מנת להכשיר את הבניה.

4. בית משפט קמא דן את המשיב לעונשים כדלקמן:

א. קנס כספי בסך 20,000 ₪ או 200 ימי מאסר תמורתו.

ב. חתימה על התחייבות כספית בסך 10,000 ₪ להימנע במשך שלוש שנים מתום 4 חודשים מיום מתן גזר הדין מביצוע עבירה בה הורשע.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 2 חודשים למשך 3 שנים מתום 4 חודשים מיום מתן גזר הדין מביצוע עבירה והתנאי הוא כי המשיב לא יעבור עבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה ויורשע עליה.

נימוקי הודעת הערעור:

5. לטענת המערער, שגה בית משפט קמא כאשר לא גזר את עונשו של המשיב בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין כאשר לא התייחס למתחם העונש ההולם לפי סעיף 40 לחוק העונשין ולא נימק את קביעתו כנדרש, וכפועל יוצא מכך נגזר עונש שאינו במתחם הענישה ההולם את המעשה- לפי נסיבותיו . עוד נטען, כי טעה בית משפט קמא כאשר גזר על המשיב עונש שחורג לקולה במידה שמצדיקה את התערבות ערכאת הערעור.

6. לטענת המערער שגה בית משפט קמא כאשר לא קבע כלל מתחם ענישה כמתחייב. לטענתה אם בכוונתו בתיאור מדיניות הענישה הנוהגת היתה, כי זהו המתחם הראוי, אז מדובר במתחם בלתי ראוי ורחב מדי והפנתה לפסיקה בעניין. כאשר נטען כי בנסיבות התיק דן בית משפט קמא היה צריך לקבוע מתחם ענישה הולם ושהעונש היה צריך להיות ברף העליון.

7. המערער עמדה בהודעת הערעור על חומרת עבירות התכנון והבניה, וטענה כי עבירות אלה חותרות תחת המרקם התכנוני הנאות ומביאות לפגיעה רחבת היקף באינטרסים של פרטים ושל הציבור גם יחד. נטען שהפגיעה התכנונית הנה חמורה. אמנם מדובר בקרקע שייעודה חקלאי, אך מדובר בשימוש בדיר צאן, במשך שנים ובשטח גדול, וכן באי קיום צו של בית משפט במשך שנים. נטען כי מדובר ברמיסה גסה בפומבי, במופגן ובמודע של חוקי הבניה ושל שלטון החוק.

8. המערער טענה, כי הקנס שהוטל על המשיב ללא הטלת מאסר בפועל פוגע באינטרס הציבורי ומחטיא את מטרת הענישה. נטען, כי רק ענישה הולמת אשר תאיין את הרווח הכלכלי שמפיקים עברייני

הבנייה בכלל והמשיב בפרט יהיה בה משום תשובה ראויה והולמת למנוע את הבנייה והשימוש הבלתי חוקיים.

9. לטענת המערערת הקנס שהוטל אף הוא חורג לקולה ממדיניות הענישה הנוהגת והפנתה למספר גזרי דין של בתי משפט השלום בהם הוטלה ענישה אשר נעה בין קנס בסך 35,000 - 50,000 ₪; וכן הפנתה המערערת לעפ"א (מחוזי חיפה) 14201-04-17 **אטראד נ' הועדה לתו"ב לב הגליל** במסגרתו קיבל בית המשפט המחוזי ערעורה של המערערת והפחית את הקנס מסך של 40,000 ₪ לסך של 24,000 ₪ בגין ביצוע עבירות של אי קיום צו בית משפט ואי הריסה בניה בשטח של 76 מ"ר כאשר תקופת ההפרה היתה למשך כ-10 שנים. עוד הפנתה המערערת למספר פסקי דין שבמסגרתם הוטל עונש של מאסר בפועל בגין ביצוע עבירה של אי קיום צו בית המשפט.

10. עוד הוסיפה המערערת, כי שגה בית שמפט קמא כאשר הטיל על המשיב קנס החורג באופן קיצוני לקולה ואפשר למשיב לשלמו ב-40 תשלומים, כאשר פריסת התשלומים מעין זו הנה בבחינת מתן פרס לעברייני או בבחינת הענקת משכנתא למשיב ודבר הנוגד את מדיניות הענישה ותכליתה באופן הפוגע באלמנט ההרתעה שבצע העונש ומרוקן אותו מתוכן.

11. לסיכום ביקשה המערערת לקבל את הערעור ולהטיל על המשיב קנס גבוה ומשמעותי, לצמצם את פריסתו ולהטיל על המשיב עונש של מאסר בפועל.

תמצית טיעוני הצדדים בדיון:

12. בדיון שהתקיים בפניי היום, הודיעה ב"כ המערערת כי המשיב "**קיבל היתר בנייה שמספרו 0150171 ביום 27.3.18**" וכי "**ההיתר מכסה את העבירה נשוא כתב האישום**". על כן חזרה בה המערערת מן הערעור ככל שהדבר נוגע למרכיב המאסר והיא מיקדה טענתה בערעור גבי שיעור הקנס בלבד.

13. ב"כ המערערת ביקשה להתערב בגובה הקנס שהוטל על המערער. לטענתה, הקנס חורג לקולה ממתחם הענישה לגבי עבירת הפרת צו שיפוטי. מאידך טען המשיב כי הקנס נופל במתחם הענישה ההולם את העבירה לפי נסיבות ביצועה. ב"כ המשיב ביקש להתייחס לעובדה כי ניסיונותיו של המשיב להכשיר את המבנה, ששימש כדיר כבשים, החלו עוד בשנת 2006, בטרם הוגש כתב האישום, כפי שעולה מסעיף 7 לפרק העובדות בכתב האישום. עוד נטען כי אי קבלת ההיתר נעוצה במחדל של מי שערך את הבקשה שלא הודיע למשיב על חובתו לשלם היטלים. על כן ביקש המשיב לדחות את הערעור.

דין והכרעה:

14. פסק דיני זה יתמקד במרכיב הקנס שבגזר הדין, לאור חזרת המערערת מטענתה לגבי מרכיביו הנוספים של גזר הדין.
15. לאחר שעיינתי בכתובים ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, מצאתי לדחות את הערעור, וזו הנמקתי.
16. "הלכה היא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר הדין טעות מהותית או כאשר העונש סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות" (ע"פ 6007/13 אבו שהאב נ' מדינת ישראל (20.01.2015); ע"פ 8204/14 דלום נ' מדינת ישראל (15.04.2015)). איני סבור כי המקרה דנן, נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות כאמור; העונשים שהושתו על המשיב משקפים את חומרת מעשיו, תוך איזון הולם של כלל השיקולים לקולה ולחומרה, ואין הם חורגים מרף הענישה המקובל.
17. בהתחשב בשיקולים הקבועים בסעיפים 40ג' 40ח', 40ט ו- 40 י"ג לחוק העונשין התשל"ז-1977 לרבות במהות המעשה (אי ביצוע צו להרוס מבנה חקלאי- דיר כבשים בשטח 195 מ"ר והמשך השימוש במבנה), מידת הפגיעה בערך המוגן (פגיעה בשלטון החוק ובאינטרסים תכנוניים) וכן בשיקולים הבאים: העובדה כי ההיתר המיוחל הושג בסופו של יום, אורך תקופת ההפרה, מהות ההפרה, השימוש שנעשה בבניין, מידת הפגיעה באינטרס המוגן והענישה הנהוגה (לרבות עפ"י גזרי דין שצירפה המערערת להודעת הערעור מטעמה) אני קובע כי מתחם הענישה שנקבע ע"י בית המשפט קמא הוא מתחם ענישה ההולם את העבירה עפ"י נסיבותיה.
18. אפילו אניח לטובת המערערת כי הרף התחתון של מתחם הענישה הנוגע לקנס הוא ₪ 20,000, והרף העליון הוא ₪ 50,000 במקרה דנן העונש שהוטל על המשיב הוא ברף התחתון ועל כן איני מוצא מקום להתערב בגזר הדין.
19. כמו-כן, לא מצאתי להתערב בפריסת סכום הקנס. מדובר בעניין הנתון לשיקול דעתו הרחב של בית משפט קמא ואינו מצדיק התערבות.
20. על כן, מאחר ושיעור הקנס מצוי במתחם הענישה ההולם את העבירה לפי נסיבות ביצועה, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בשיעור הקנס שהטיל בית המשפט.

21. משלא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית משפט קמא, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ח, 11 יוני 2018, בהעדר הצדדים.